

Arrest

nr. 241 599 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking per fax van 17 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 16 juni 2019 aan op het Belgische grondgebied. Op 25 juni 2019 diende zij een verzoek in om internationale bescherming.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 10 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 februari 2020 per aangetekend schrijven ter kennis gebracht aan verzoekster.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent op 2 februari 1994 geboren in Bagdad, Irak. U bent moslima, maar praktiseert uw godsdienst niet. U behoort tot de stam Al-Rubae. U hebt altijd in Bagdad gewoond tot u verder ging studeren in Jordanië in 2012. Gedurende de periode van studies verbleef u afwisselend in Bagdad en Amman. U behaalde het diploma 'farmacie' aan de universiteit in Amman in 2018. Na uw studies ging u direct werken in een apotheek in Bagdad, in de (...), alwaar u ook woonde. Vanaf maart 2018 kreeg u bezoek van vertegenwoordigers die u probeerden te overtuigen vervallen medicijnen te verkopen. U gaf telkens aan hier niet te willen aan meewerken. Dit omdat u geen patiënten in de problemen wou brengen. Niettemin kwamen de vertegenwoordigers maandelijks terug met hetzelfde voorstel. Na negen maanden, op 20 februari 2019, kwam hun leider, Y.(...) E.(...) M.(...), naar de apotheek. Hij bedreigde u met een geweer omdat u weigerde mee te werken. Hij zei dat hij u zou doden als de winkel open bleef. U heeft de winkel gesloten en gebeld naar uw baas. Deze hechtte echter geen geloof aan uw verhaal. De volgende dag bent u niet gaan werken, maar uw baas wel. Diezelfde dag werd uw baas doodgeschoten. U heeft vervolgens een visum voor Turkije aangevraagd en bent twee dagen later gevlucht naar Turkije. U vervolgde uw weg en kwam op 16 juni 2019 aan in België. U diende op 25 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw identiteitskaart (origineel), een kopie van uw nationaliteitsbewijs en een kopie van uw diploma 'farmacie' neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal, op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Zo verklaarde u tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) 8 weken zwanger te zijn (vragenlijst DVZ, p. 2).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u specifieke steunmaatregelen verleend. Zo werd u aan het begin van het interview meegedeeld dat u op elk moment om een pauze kon vragen of kon aangeven indien u rust nodig had. Er werden ook twee pauzes voorzien tijdens het gehoor. U gaf tijdens het gehoor zelf meermaals aan geen last te ondervinden. In dit verband dient ook opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens uw gehoor op het CGVS. Integendeel, u slaagde erin gedurende het gehoor coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot uw relaas. Op geen enkel moment bleek tijdens het gehoor dat u omwille van uw zwangerschap niet in staat was, dan wel moeilijkheden kende, om uw relaas op een omstandige wijze uit de doeken te doen. Hiermee rekening houdende dient dan ook te worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Dit omwille van onderstaande redenen. U vreest bij terugkeer te worden gedood door Y.(...) E.(...) M.(...), een zeer machtige politicus actief binnen het ministerie van gezondheid, die u bedreigde omdat u weigerde in te gaan op zijn eis om zijn vervallen medicijnen in de apotheek te verkopen (CGVS, p. 6). De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn echter niet geloofwaardig. Allereerst zou u gedurende een negental maanden maandelijks bezoek hebben gekregen van vertegenwoordigers van de heer E.(...) M.(...). Ondanks het feit dat jullie bij elk bezoek weigerden om mee te werken, en dus resoluut tegen de wil van een machtig politicus ingingen, deden zich tijdens deze negen maanden geen problemen voor (CGVS, p. 8, 14). Het mag te verwachten zijn van een dergelijk machtig en nietsontziend persoon, zoals hij door u omschreven werd, dat hij zelf, dan wel via zijn vertegenwoordigers, reeds eerder stappen zou gezet hebben om u en uw baas te overtuigen, dan wel te dwingen, toch in te gaan op zijn eis om de vervallen medicatie in de apotheek te verkopen. Zeker indien dit, zoals u wil laten uitschijnen, voor hem zo belangrijk was. U verklaarde tevens dat de apotheek waarin u werkte een van de sterkste uit de buurt was (CGVS, p. 12). Bijgevolg kan eens te meer verondersteld worden dat de heer E.(...) M.(...), voor wie geldgewin een belangrijk goed was, geen begrip zou opbrengen of uitstel zou toestaan. U geconfronteerd met deze vaststelling, kon u hiervoor geen verklaring geven (CGVS p. 10). Daarnaast verklaarde u dat de heer E.(...) M.(...) zo machtig is dat niemand 'nee' tegen hem durfde te zeggen (CGVS, p. 11). Deze verklaring strookt allerm minst met het relaas dat u schetst. Zo zou uw baas tot zeven keer toe 'nee' gezegd hebben

tegen de eisen van de heer E.(...) M.(...) (CGVS, p. 8). Indien de heer E.(...) M.(...) inderdaad zo machtig was en niemand tegen hem durfde ingaan, zoals u zelf aangeeft, is het zeer onwaarschijnlijk dat uw baas wel meermaals tegen hem inging en zich weinig aantrok van de mogelijke consequenties. Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door volgende vaststelling. Zo verklaart u dat alle andere apotheken in de buurt reeds vervallen medicijnen verkopen (CGVS, p. 12). Niettemin werd de apotheek waarin u werkte blijvend gevisieerd, ondanks de door u beweerde weerstand. Dat de heer E.(...) M.(...) ondanks zijn reeds florerende praktijken toch zou blijven proberen de apotheek waarin u werkte in te lijven, maar desondanks geen bijhorende acties zou ondernemen, noch zijn druk zou opvoeren gedurende het proces, is allerm minst geloofwaardig.

Ook over de houding van u en uw baas konden uw verklaringen niet overtuigen. Zo zou uw baas allerm minst interesse getoond hebben voor de ernst van de zaak. Wanneer u hem hierover aansprak, reageerde hij laconiek en ongeïnteresseerd (CGVS, p. 8). Het feit dat zijn apotheek herhaaldelijk belaagd werd door een machtig politicus, leek hem allerm minst zorgen te baren. Er kan nochtans verondersteld worden dat uw baas wel degelijk enigszins beducht zou zijn geweest voor de eventuele gevolgen van zijn aanhoudende weigering in te gaan op de eis van de heer E.(...) M.(...). Het kan ook verwacht worden dat uw baas zich hierover zorgen maakte of op zijn minst meer wilde weten over de beweegredenen van uw belagers. Daarenboven gaf hij u, een jonge, pas afgestudeerde apothekersassistente, de opdracht om de vertegenwoordigers van E.(...) M.(...) af te houden (CGVS, p. 8). Een dergelijke houding roept ernstige vraagtekens op gezien de patriarchale maatschappij waarin jullie werkten. De bedenkingen worden voorts versterkt door het feit dat u hier zonder meer mee instemde. Zo verklaarde u zelf meermaals de vragen van de vertegenwoordigers van E.(...) M.(...) te hebben geweigerd. Nochtans omschrijft u uzelf als "verlegen" (CGVS, p. 10) en omschrijft u de heer E.(...) M.(...) als "machtiger dan de politie" (CGVS, p. 10, 12). Dat u ondanks deze omschrijvingen in staat zou zijn geweest de vertegenwoordigers van de heer E.(...) M.(...) maandenlang af te houden, valt ten eerste te betwijfelen.

Voorts valt het niet te verklaren waarom de heer E.(...) M.(...), na negen maanden vertegenwoordigers te hebben langsgestuurd met de eis zijn vervallen medicijnen te verkopen zonder hierbij voor het overige, ondanks jullie herhaaldelijke weigering, de druk op te voeren, uiteindelijk zelf langskwam met de eis dat u de apotheek zou sluiten indien jullie de medicijnen niet wilden verkopen. Dat hij zich maandenlang zoveel moeite zou getroosten om jullie toch aan zijn kant te krijgen om dan uiteindelijk, zonder meer, te besluiten dat u maar de winkel moest sluiten, is niet logisch. Dat hij u hierbij bovendien met de dood zou hebben bedreigd, is eveneens opmerkelijk. Waarom hij ermee dreigde u te doden als u de zaak niet zou sluiten doch voorheen, maandenlang jullie weigeringen aanvaardde zonder ook maar enige bijkomende actie naar u, dan wel uw baas, te ondernemen, kan niet worden ingezien. Dat een dermate machtig persoon, van wie iedereen schrik had, zich maandenlang zou beperken tot een maandelijks bezoek waarbij de vraag werd gesteld de vervallen medicijnen te verkopen, nalaat de druk op jullie op te voeren ondanks jullie blijvende weigering, uiteindelijk geen andere uitweg zou zien dan jullie te dwingen de zaak te sluiten, is wel heel opmerkelijk.

Er kan verder ook geen geloof gehecht worden aan de verklaarde moord op uw baas, twee dagen voor uw vertrek. Ten eerste is het compleet ongeloofwaardig dat de heer E.(...) M.(...) uw baas persoonlijk eisen opgelegd zou hebben, om vervolgens uw baas geen tijd te geven om de eisen in te willigen en hem direct te doden (CGVS, p. 14). Een dergelijke handeling mist immers elke vorm van logica. U hiermee geconfronteerd, stelt u dat uw baas wellicht koppig deed en hierdoor ruzie ontstaan is (CGVS, p. 10-11). Ten tweede kan u enkel vermoeden dat uw baas effectief gedood werd, want u hebt hierover nooit een bevestiging gekregen. U haalde uw informatie van enkele mensen op de straat, waarover u verklaarde: "iedereen gaf zijn eigen interpretatie, het was niet duidelijk, alleen maar praatjes, ik was gechoqueerd, ik heb niet zoveel geïnformeerd" (CGVS, p. 13). Indien er nog zou aangenomen worden dat uw baas wel degelijk gedood werd, dan nog is het niet duidelijk door wie hij gedood werd of waarom. Zo spreekt u over gemaskerde mannen (CGVS, p. 13). Wie deze personen zijn, dan wel dat zij gelinkt zijn aan E.(...) M.(...), is een louter vermoeden van uw kant die u op geen enkele manier kan hardmaken. Omwille van de algemene ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, kan dit feit niet zomaar voor waar worden aangenomen. Des te meer gezien u stelt dat de afzetmarkt van meneer E.(...) M.(...) reeds groot genoeg was en hij dus niet afhankelijk was van het al dan niet inlijven van de apotheek waarin u werkte, laat staan om hier een moord voor over te hebben (CGVS, p. 13).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven. Dat u dan ook persoonlijk door de heer E.(...) M.(...) zou zijn bedreigd, en alsnog een risico zou lopen in Irak door hem te worden gedood, kan evenmin worden volgehouden.

Zulks blijkt eveneens uit de handelingen, of eerder het gebrek eraan, die u stelde na uw vertrek uit Irak. Zo heeft u sinds u in België bent geen navraag meer gedaan naar de problemen die u in Irak gekend zou hebben (CGVS, p. 5, 12-15). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld, wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie én relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. U blijkt bovendien niet eens met zekerheid te weten waar de heer E.(...) M.(...) zich nu bevindt. U hiernaar gevraagd, antwoordde u dat u **denkt** dat hij in Irak is (zie CGVS p. 15). Indien u daadwerkelijk vreest door de heer E.(...) M.(...) te worden gedood ingeval van een terugkeer naar Irak, is het geenszins aannemelijk dat u ook hier niet eens duidelijkheid over zou hebben. Dat u nagelaten heeft u terdege te informeren over de actuele stand van zaken, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van de door u ingeroepen vrees.

U kan daarenboven ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van uw relaas.

Gezien het geheel van bovenstaande bevreemdende elementen in uw relaas, dient na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht

politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De door u voorgelegde documenten, uw diploma (kopie), uw nationaliteitsbewijs (kopie) en uw identiteitskaart (origineel), kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw opleiding, identiteit en nationaliteit aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Wat betreft uw verklaringen dat u zwanger bent, moet worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met de beoordeling van uw situatie in Irak. U roept ook nergens een vrees in in hoofde van uw (ongeboren) kind ingeval van een terugkeer naar Irak. Kan hier volledigheidshalve ook worden aan toegevoegd dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw gezinssituatie in België – u zou hier een relatie hebben met KHALEEL, Ali Hazim (O.V. 8.095.253), een Iraakees – dient te wenden tot de hiertoe geeignende procedure.

Dat uw partner in België de vluchtelingenstatus kreeg toegekend, wijzigt ook niets aan voorgaande temeer daar elk verzoek individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tenslotte voert verzoekster machtsoverschrijding aan.

Aangaande het verwijt van de commissaris-generaal dat zij niet een begin van bewijs aanbrengt om haar verhaal geloofwaardig te maken, merkt verzoekster op dat zij *“zich niet bekommerd had met het verzamelen van documenten of getuigenissen die haar verhaal konden bewijzen”*, eens zij de beslissing genomen had om het land te verlaten. In zo’n geestestoestand zou men er immers niet aan denken dat dit noodzakelijk is. De afwezigheid van bewijs dient verder, aldus verzoekster, *“beoordeelt te worden in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen”*. Verzoekster wijst erop dat twijfel in het voordeel moet zijn van de asielaanvrager en dat het een constante rechtspraak is dat de asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal.

Verzoekster wijst op artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB CGVS) en stelt dat daaruit blijkt dat er een grondige analyse uitgevoerd moet worden van de relevante informatie die door de verzoekster werd voorgelegd, wat *in casu* niet zou zijn gebeurd. Verzoekster wijst ook op de artikelen 197, 198 en 199 van het ‘*Handbook on Procedures*’ en leidt hieruit af dat *“onjuiste verklaringen niet op zich een voldoende reden zijn om de beschermingsstatus te weigeren”*. Verzoekster meent die stelling ook te ontwaren in rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waartoe zij citeert uit een Franstalig arrest van de Raad.

Wat haar asielrelaas betreft, herbevestigt verzoekster vervolgens de verklaringen die ze aflegde bij de commissaris-generaal. Daarbij benadrukt zij dat de naam van haar vervolger J.(...) E.(...) M.(...) is en niet Y.(...). Zij stelt *“niet genoeg tijd”* gehad te hebben om alle documenten en bewijzen te verzamelen en zegt in Irak niemand te kennen die haar daarbij kan helpen. Wat de elementen in haar relaas betreft die de commissaris-generaal niet plausibel acht, herbevestigt verzoekster nogmaals de versie van de feiten die ze op het gehoor uiteenzette. Verzoekster stelt dat J.(...) E.(...) M.(...) probeerde de concurrentie uit te schakelen door hen vervallen geneesmiddelen te laten verkopen. Wat betreft de opmerking van de commissaris-generaal dat het merkwaardig is dat haar baas het conflict niet schuwde met een machtig man als hij, verwijst verzoekster naar haar verklaring op het gehoor dat *“hij van 1987 is, hij is niet zo ervaren als je denkt, we werden nooit eerder bedreigd”*. Wat betreft de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoekster had verklaard dat alle apothekers in de buurt vervallen medicijnen verkopen, ziet verzoekster niet in hoe dat haar geloofwaardigheid zou kunnen schaden, waaraan zij toevoegt dat er

tal van redenen zijn waarom deze J.(...) geïnteresseerd zou zijn in de apotheek. Zo stelt verzoekster dat *“hij zijn illegale activiteiten probeerde uit te breiden door uitbreiding van zijn illegale activiteiten door de apotheek”*. Wat betreft de opmerking dat het merkwaardig is dat haar baas haar zelf de klus liet klaren van het afschepen van zo’n merkwaardig man, stelt verzoekster dat het *“niet was omdat ze een jonge pas afgestudeerde assistente was dat ze niet professioneel kon zijn en ze met een geldige reden kon ontslaan”*. Wat betreft de opmerking dat haar verklaringen over de moord op haar baas zeer vaag zijn, stelt verzoekster dat zij op het moment van overlijden door een gerucht in de buurt erover hoorde, maar dat zij *“nu zal proberen een bewijs van zijn overlijden te verkrijgen, die de versie zal erkennen”*. Verzoekster benadrukt dat ze een goed leven had in Irak en geen andere reden had om Irak te verlaten.

In een volgende middelenonderdeel herhaalt verzoekster haar stelling dat twijfel in het voordeel van de asielzoeker moet zijn, zelfs indien de verklaringen van verzoekster niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen, waartoe zijn nogmaals verwijst naar Franstalige rechtspraak van de Raad.

In een volgende middelenonderdeel stelt verzoekster dat haar asielrelaas valt onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Daaruit zou immers blijken dat zij vervolgd wordt wegens *“behorend tot een sociale groep”*, namelijk die van vrouwen in Irak, die een bijzonder kwetsbare categorie zijn. In de patriarchale, tribale en gelovige Iraakse maatschappij zijn de vrouwen immers de eerste slachtoffers van het geweld, hetgeen verzoekster wenst te staven met een verslag van mei 2019 van het UNHCR, gevoegd bij haar verzoekschrift.

Verzoekster vraagt de Raad om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire bescherming toe te kennen, in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te willen vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een kopie van het UNHCR-rapport *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”*.

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 11 augustus 2020 voegt de verwerende partij de verwijzing toe naar de *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019, naar de *“EASO Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019, naar het *“EASO COI Report Iraq - Security situation”* van maart 2019, naar de *“COI Focus Irak – Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak”* van 20 maart 2020 en naar het *“EASO COI Report Iraq – Internal mobility”* van 5 februari 2019 (Aanvullende nota CGVS).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats gesteld dat in hoofde van verzoekster, als zwangere vrouw, bijzondere procedurele noden kunnen worden vastgesteld, die ook werden toegekend bij het organiseren van het gehoor.

Inzake verzoeksters asielrelaas oordeelde de commissaris-generaal dat daar geen geloof aan gehecht kan worden, waardoor verzoekster geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt omdat de geschetste gang van zaken en de aangehaalde incidenten niet geloofwaardig zijn. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat de apotheek gedurende een negental maanden bezoek kreeg van vertegenwoordigers van de machtige E. M. zonder dat er verdere incidenten plaatsvonden. In de beslissing wordt er ook op gewezen dat verzoekster verklaarde dat niemand 'neen' durfde te zeggen tegen E. M., terwijl verzoeksters baas tot zeven keer toe tegen E. M. zou zijn ingegaan. Ook zou verzoeksters baas volgens de commissaris-generaal de ernst van de bedreiging onderschatten. De commissaris-generaal hecht ook geen geloof aan verzoeksters verklaringen over de moord op haar baas omdat hem geen tijd zou zijn gegund om in te gaan op de eisen die E. M. had opgelegd en omdat verzoeksters verklaringen enkel op vermoedens zijn gebaseerd. Tenslotte wordt in de beslissing opgemerkt dat verzoekster een gebrek aan initiatief en interesse vertoonde om zich nader te informeren over haar problemen en dat zij hiervan geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neerlegt.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, verwijst de commissaris-generaal naar objectieve informatie waaruit blijkt dat er actueel in verzoeksters regio van herkomst, de Iraakse hoofdstad Bagdad, geen situatie heerst van willekeurig oorlogsgeweld dat voor verzoekster, louter omwille van haar aanwezigheid daar, zou kunnen resulteren in een reëel risico op ernstige schade.

2.5.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). Deze artikelen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324). Hetzelfde kan gesteld worden voor de specifieke formele motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.5.3. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag is in het Belgische vreemdelingenrecht opgenomen via het eveneens geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Dat wetsartikel wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk als juridische grondslag vermeld en schrijft voor dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde te vrezen gedood te zullen worden omdat zij in de apotheek in Bagdad, waar zij werkte, weigerde om vervallen medicatie te verkopen die werd aangeboden door vertegenwoordigers van J. E. M., die voor het Ministerie van Gezondheid werkt (AD, stuk 9, Vragenlijst CGVS, 23 juli 2019, vragen 4 en 5). Verzoekster zou op 20 februari 2019 door hem bedreigd zijn, waarna zij haar baas informeerde, die de volgende dag zou zijn vermoord waarna verzoekster op 23 februari 2019 Irak zou hebben verlaten (*Ibid.*). De apotheek zou vanaf maart 2018 door corrupte personen benaderd zijn om vervallen medicijnen te verkopen (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 2 oktober 2019, p. 7), waarbij verzoekster steeds een smoes verzon om niet in te gaan op de voorstellen (*Ibid.*, p. 7-8). Verzoekster stelde dat ze haar baas ongeveer 7 keer had gemeld dat er druk werd uitgeoefend om vervallen medicijnen te verkopen, maar die reageerde eerder laconiek en zou zelfs met ongeloof gereageerd hebben op het feit dat zij door J. E. M. zou zijn bedreigd (*Ibid.*). Nadat verzoekster op 20 februari 2019 's avonds bedreigd zou zijn, heeft ze de apotheek gesloten en haar baas gebeld (*Ibid.*, p. 9). Op 21 februari 2019 zou haar baas vermoord zijn omdat ze "het geluid van een kogel" hoorde en mensen hoorde zeggen dat een apotheker werd neergeschoten (*Ibid.*, p. 9-10). Verzoekster vermoedt dat er een ruzie ontstaan is tussen J. en haar baas waarna hij gedood werd (*Ibid.*, p. 11).

2.5.5. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs aanbrengt dat haar relaas kan staven. Verzoekster legde een aantal documenten neer (AD, stuk 7, Documenten), maar deze hebben enkel betrekking op haar identiteit, nationaliteit en universitaire studies en kunnen niet betrokken worden op de voorgehouden bedreigingen door J. E. M.

In haar middel benadrukt verzoekster dat zij apotheker is en helemaal geen privédetective en oppert zij dat zij “niet genoeg tijd” zou hebben gehad om alle documenten en bewijzen te verzamelen. Tevens beweert zij in Irak niemand te kennen die haar daarbij kan helpen, doch dit betoog overtuigt niet en confligeert met de samenwerkingsplicht die op haar schouders rust. Uit het hierboven aangehaalde artikel 48/6, §4, van de vreemdelingenwet blijkt immers dat een verzoeker om internationale bescherming een oprechte inspanning dient te leveren het verzoek te staven. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven. Een kernelement in het relaas van verzoekster is immers de moord op haar baas, zaakvoerder van een belangrijk apotheek in centraal Bagdad. Verzoekster verzuimt niet enkel ook maar enig stuk bij te brengen dat het bestaan kan aantonen van haar beweerde vervolger, de zekere J. E. M., die zij nochtans omschrijft als een zeer machtig politicus, evenmin kan verzoekster concrete informatie aanreiken over de moord op haar baas of over de actuele stand van zaken van haar problematiek. Er mag toch worden verwacht dat er vanuit de politieke/gerechtelijke instanties of vanuit pers/media aandacht zou zijn geschonken aan deze moord, indien deze werkelijk zou hebben plaatsgevonden. Via een online zoektocht of via contacten met haar familie (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 2 oktober 2019, p. 5) zou verzoekster redelijkerwijs aan bijkomende informatie moeten kunnen geraken over de moord of over de actuele stand van zaken. Verzoekster geeft echter toe nooit te hebben geïnformeerd naar de huidige toestand en dit niet meer te hebben gecheckt omdat ze “wil vergeten wat er gebeurd is” (*Ibid.* p. 15). Dergelijke houding staat haaks op de samenwerkingsplicht. In haar middel kondigt verzoekster aan dat zij een bewijs zal trachten te bemachtigen van het overlijden van haar baas, maar tot op heden werd geen enkel stavingsstuk dienaangaande neergelegd. De beoordeling van verzoeksters behoefte aan internationale bescherming kan bijgevolg enkel gebeuren aan de hand van haar verklaringen, die evenwel als niet geloofwaardig dienen te worden aangemerkt.

2.5.6. De Raad stipt aan dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekster maandenlang onder druk werd gezet in de apotheek door de machtige J. E. M. om vervallen medicatie te verkopen, maar dat zij diens vertegenwoordigers steeds probleemloos kon afschepen (AD, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, 2 oktober 2019, p. 8). Vreemd genoeg blijkt verzoekster niet te weten welke houding andere apothekers aannamen tegenover dergelijke maffiapraktijken (*Ibid.*, p. 12). Hoewel haar belagers wisten dat zij niet de baas was van de apotheek (*Ibid.*, p. 11) en dat zij de goedkeuring van de baas nodig had vooraleer een geneesmiddel kon worden aanvaard (*Ibid.*, p. 8), zouden de vertegenwoordigers van J. E. M. maandenlang vruchteloos geprobeerd hebben verzoekster te overhalen om in te gaan op hun vraag om vervallen medicatie te verkopen (*Ibid.*, p. 7). Bijgevolg is het volstrekt onaannemelijk – zeker niet gelet op de Iraakse maatschappelijke context – dat haar baas toeliet dat zij, als pas afgestudeerde medewerkster, zelf zou reageren op het aanbod en de bedreigingen van de vertegenwoordigers van J. E. M. (*Ibid.*). Verzoekster verklaarde over J. E. M.: “Deze man heeft meer macht dan politie” (*Ibid.*, p. 10). Het wekt dan ook verbazing dat haar baas haar niet geloofde toen ze zei dat J. E. M. haar met een wapen had bedreigd (*Ibid.*, p. 8). Bovendien is het uiterst onlogisch dat J. E. M. op 20 februari 2019 via verzoekster de baas van de apotheek wilde dwingen om vervallen medicatie te verkopen en hem een dag later te vermoorden, zonder hem de mogelijkheid te bieden om eventueel toe te geven aan de geuite bedreigingen en in te gaan op zijn ‘voorstel’ (*Ibid.* p. 14). Het is opvallend dat verzoekster, noch haar baas ooit een poging ondernomen hebben om de maffiapraktijken aan te kaarten (*Ibid.*, p. 12) en dat zij niet weet niet of er onderzoek gevoerd is naar de moord op haar baas (*Ibid.*, p. 12-13). Tenslotte dient te worden opgemerkt dat de moord op verzoeksters baas voor J. E. M. en zijn trawanten geen enkel nuttig voordeel oplevert, aangezien hun maffiapraktijken in de eerste plaats geldgewin tot doel hebben (*Ibid.*, p.12), zodat het geheel van de geschetste gang van zaken weinig logica vertoont.

2.5.7. Verzoekster bevestigt in haar middel haar asielaanvraag en koppelt daar een aantal nieuwe gevolgtrekkingen aan. Het louter herhalen van de asielmotieven is evenwel niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft. Verzoeksters *a posteriori*-beweringen dat J. E. M. de bedoeling had om de concurrentie uit te schakelen, dat haar baas door zijn jeugdige onbezonnenheid aan zijn einde was gekomen en haar affirmatie dat zij een goed leven had in Irak met een comfortabel salaris, een mooi huis en een luxewagen, werpen geen ander licht op de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal dat zij geen enkel begin van bewijs van haar asielaanvraag heeft aangebracht en haar verklaringen over de gang van zaken bijzonder onlogisch overkomen, waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Terloops stipt de Raad aan dat het door verzoekster aangehaalde artikel 27 van het KB CGVS werd opgeheven door toedoen van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.5.8. In haar middel tracht verzoekster een nieuwe wending te geven aan haar verzoek om internationale bescherming. Zij stelt dat haar situatie binnen het toepassingsgebied valt van het Vluchtelingenverdrag omdat zij behoort tot de sociale groep, *“namelijk die van jonge Irakese vrouwen met kinderen”*. Ter terechtzitting stelt verzoekster dat zij problemen zal kennen bij een terugkeer naar Irak omdat zij ongehuwd samenwoont met haar partner en met hem een kind heeft. Daargelaten de vraag of *“jonge Irakese vrouwen”* aangemerkt kunnen worden als een welbepaalde sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d), van de vreemdelingenwet, waarbij er sprake is van een aangeboren kenmerk of een gemeenschappelijke achtergrond die niet gewijzigd kan worden en die voor de identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat niet mag worden geëist dat men deze zou opgeven, en die in het land van herkomst als afwijkend wordt beschouwd (zie *“EASO Guidance on Membership of a Particular Social Group”*, maart 2020), dringt zich de vaststelling op dat uit het administratief dossier nergens kan worden opgemaakt dat verzoekster een vrees koestert voor haar familie omwille van haar situatie als ongehuwde moeder. Nochtans was verzoeksters relatie met haar partner en haar zwangerschap wel degelijk onderwerp van gesprek tijdens het persoonlijk onderhoud en maakte zij geen gewag van kwetsbaarheid omwille van deze situatie. Verzoekster maakt geenszins concreet aannemelijk dat zij slachtoffer zal worden van lichamelijk of geestelijk geweld, zoals zij aanvoert op basis van de *“UNHCR International Protection Considerations”* betreffende Irak die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt.

2.5.9. De Raad besluit dat de commissaris-generaal terecht kon oordelen dat het relaas geen logica vertoont en louter steunt op ongestaafde beweringen. Omdat de algehele geloofwaardigheid van het relaas op de helling komt te staan, kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op het voordeel van de twijfel zoals hierboven uiteengezet. Het asielaanvraag is niet aannemelijk waardoor het geen aanleiding kan geven tot de erkenning als vluchteling en evenmin tot het in aanmerking nemen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de vreemdelingenwet.

2.5.10. In het door verzoekster geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk als juridische grondslag wordt vermeld, wordt *“ernstige schade”* als volgt omschreven:

“Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.11. Naar aanleiding van het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing houdt geen vertrekverplichting in. Verzoekster kan bijgevolg de schending van artikel 3 van het EVRM niet op dienstige wijze aanvoeren tegen de thans bestreden beslissing. Indien effectief een verwijderingsmaatregel zou worden opgelegd, kan verzoekster deze alsnog aanvechten met de rechtsmiddelen waarover zij beschikt (cf. RvS 13 januari 2016, nr. 233.458). Bovendien is artikel 3 van het EVRM inhoudelijk nagenoeg identiek aan artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet en werd, in weerwil van verzoeksters beweringen in haar middel, wel degelijk onderzocht of zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade onder de vorm van foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling in haar land van herkomst. Zoals hierboven reeds aangehaald, staat de ongeloofwaardigheid van het relaas de toekenning van de subsidiaire bescherming in de weg.

2.5.12. Wat een eventueel risico op ernstige schade betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet ten gevolge van willekeurig oorlogsgeweld in haar regio van herkomst, merkt de Raad op dat uit de informatie, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van de verwerende partij, duidelijk blijkt dat er in de Iraakse hoofdstad Bagdad actueel geen situatie heerst van willekeurig oorlogsgeweld die voor verzoekster, louter omwille van haar aanwezigheid aldaar, aanleiding kan geven tot een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift dienaangaande het rapport dat ook in de aanvullende nota werd aangehaald, namelijk het UNHCR-rapport *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019. Na lectuur van dat rapport stelt de Raad evenwel vast dat daaruit evenmin kan blijken dat er zich actueel in Bagdad een situatie zou voordoen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Bijkomend merkt de Raad op dat in het verzoekschrift helemaal niet wordt ingegaan op deze vorm van subsidiaire bescherming.

2.5.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM en/of de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht en er werd evenmin machtsoverschrijding aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

De Raad wenst de aandacht van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans bevoegd inzake toegang, verblijf en verwijdering van vreemdelingen, te vestigen op het gegeven dat een eventuele terugleiding van verzoekster naar Irak op gespannen voet kan staan met haar recht op privé- en gezinsleven. Blijkens haar verklaringen ter terechtzitting woont verzoekster thans samen met haar kind, dat dit voorjaar geboren is, en met haar partner, die als erkend vluchteling in België zou verblijven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN